

El retorn de la cabra

VA COM VA. PER LLUM DEGÀES

Il·lustració: Laura Estrada

Si un dia d'aquests pugeu al Collbaix podeu trobar-hi una varietat ben primitiva de la cabra hispànica, que en comptes de saltar de roc en roc salta de renec en renec. Només que li ensenyeu una estelada entra en zel i, si bé no és perillosa, no li poseu els dits a la boca. Per més que l'aparença sigui remotament humana, es tracta d'un especimen regressiu, fruit de l'encreuament entre un conqueridor imperial i la cabra legionària. Us pot envestir amb un arsenal d'insults, amenaces i una verborrea desafiant i rànica. Dies enrere, un grup d'excursionistes s'hi va topar. En veure'ls fer-se una foto amb la bandera estelada, el cabroide va esclatar en còlera i va començar a proferir impropis del tipus: «Sou uns terroristes, uns colpistes i uns sediciosos». Després, adreçant-se a una de les excursionistes, va començar a escridassar-la i dir-li «malfollada, vés-te'n a casa a fer la feina, que tens els llits per fer». I més endavant, encès per la mirada indiferent i una certa curiositat científica dels espectadors, va enfilar-se per les branques de més amunt: «Aneu a la merda tots, cabrons, tots hauríeu de ser a la presó, i afusellats, ja veuríeu si tornés Franco, fills de puta!». Tot i que semblava una varietat de cabrum en risc d'extinció, si més no per les nostres latituds, es veu que l'animal només hivernava i que, amb la sacsejada del 155, l'animaló ha reprès la seva activitat, amb les urpes i la llengua més llargues que mai.